

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De dignatione diuina, qua naturam humanam in vnitate personæ
assumpsit: dignitas humanæ naturæ quanta? Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

thē conglutinata est anima David, & dilexit eum Ionathas quasi animam suam. Tunc enim anima sic Deo coniungitur, cum ei tam perfecte conunitur, quod omne communicabile percipit per gratiam, quod Deus habet per naturam. Unde Dei Filius ideo naturam assumpsit humanam, ut per eandem anima amorosa transfiret ad vnionem diuinam, quam etiam Christus impetravit, orans & dicens: *Sicut & tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis vnum sint.* Est enim ibidem vnio consummata, vbi & Pater & Filius vnum sunt: Filius autem existens caput Ecclesiae, cum membris suis, id est, fidelibus, ad paternam transit vnionem. Et quamuis vnio, quam hic ignita consequi potest anima, saepe recipit interpolationem, tamen vnio fidelis animae cum Deo in gloria non habet interpolationem, dicente Christo: *Iterum videbo vos, scilicet post mortem, & gaudebit cor vestrum: & gaudium vestrum nemo tollet a vobis.* Nam videre Iesu Christi, nihil aliud est, quam fidelem animam inseparabiliter vniri Deo Patri: Et gaudium animae, quod nemo auferat, est delectabiliter & totaliter vniri summæ Trinitati.

Ioan. 17.

Ioan. 16.

De dignatione diuina, qua naturam humanam in vnitae persone assumpsit: dignitas humane naturae quanta? Cap. V.

Vis mihi det te fratrem meum, sugentem ubera matris meae, ut inueniam te frater, & deosculem te, & iam nemo me despiciat. Cantic. 8. Quia, secundum beatum Dionysium, ad

rationem summi boni pertinet, quod se creaturis summo modo communicet, quod in eo maxime perficitur, cum naturam creatam sibi tam inseparabiliter coniungit, quod ex tribus vna fiat persona, scilicet ex Verbo, ex anima, & ex carne, sicut ait Augustinus 13. de Trinitate. Et ideo quamuis humanae carni non erat conueniens secundum naturam suam conditionem vniri Deo in vnitae persone, fuit tamen Deo conueniens secundum infinitam excellentiam bonitatis eius, ut eam vniret sibi pro salute humana. Nec propter hoc aliquo modo Deus est immutatus a statu suo, in quo fuit ab aeterno, sed creata natura, quae secundum rationem sui mutabilis est, per assumptionem est immutata & quodammodo deificata, quia diuina natura trahit humanam naturam ad illam excellentissimam vnitatem diuinam personam, ut eadem sit *ὁμοούσιος* naturae diuinæ & humanae: ita quod humana natura quodammodo fundatur & substantiatur in diuinitate.

Natura humana quomodo dei-
ficata.

pite. Vnde hæc vnio multum assimilatur vnioni, quæ fit per in-
 fertionem, cum ramus vnus arboris inferitur stipiti alterius arboris: tunc
 enim manet vnus stipex arboris vtriusque, in quo fundatur & subitã-
 tiatur vterque ramus arboris. Vnus ramus est per naturam, & alius per
 infercionem, & fit arbor vna. Præterea sicut in vna arbore insita sunt
 fructus plures specie differentes, verbi gratia, quando pyrum inferitur
 cum pomo, fit vnum suppositum existens, scilicet arbor vna: tamẽ na-
 tura pomi non est in natura pyri, nec e conuerso: neq; natura pyri est
 in natura pomi, nec in natura alterius, cum tamen vterq; fructus sit per
 vnionem de esse arboris: Sic in vnitate personæ Christi sunt alia, pro-
 prietas diuinæ naturæ conuenientes, & alia naturæ conuenientes hu-
 mana. Vnde generaliter coniunctio diuinæ naturæ & humane habet
 hæc tria infercionis vnioni: similia, scilicet quod natura diuina non est
 humana, nec e conuerso: sed vtraq; natura habet vnum suppositum cõ-
 mune, in quo scilicet vtraque natura est subsistens. Et si queris, Quid fa-
 cit illud suppositum esse in vtraque natura? Respondeo, quod coniun-
 ctio vel vnio naturæ vtriusq; in illo supposito. Nam vnio diuinæ natu-
 ræ & humane in persona Christi, facit Christum esse Deum & homi-
 nem. Agnosce nunc, o homo, dignitatem tuam, agnosce gloriam condi-
 tionis humane. Nam tanta est dignatio diuina in assumptione huma-
 næ naturæ, quod est incomprehensibilis omni intellectui humano, de
 qua nimirum stupet & omnis creatura cælestis. Hinc hortatur Leo
 Papa dicens: Agnosce, o homo Christiane, dignitatẽ tuam, & diuinæ
 consors factus naturæ, noli in vererem vilitatem degeneri cõuersatio-
 ne redire. Memento capitis huius, & cuius corporis his membrũ remi-
 niscere, quia erutus de potestate tenebrarum, translatus es in Dei lumẽ
 & regnum. Noli diaboli te iterum seruituti subijcere, quia pretium
 tuum sanguis Christi est. Hæc ille. Et in eo Deus potissimè dulcedi-
 nem misericordiarum suarum demonstrauit humane naturæ, quod scilicet cõ-
 temptus ab homine tanquam aduersario & inimico, nihilominus hu-
 mano generi taliter vniri voluit in Christo in vnitate personæ. In qua
 scilicet vnione manifestatur mire Dei condescendentia, in eo quod ip-
 se genus humanum sibi inimicũ, tanta dignatione sibi coniungere vo-
 luit per indissolubile vinculum, non solum amoris, sed etiam vnionis,
 ne saltem amplius homo fugeret ab eo. Quid enim mirabilius, quàm
 quod Deus post tam detestabilem ingratitude nostram & lapsum,
 cum nihil in nobis inueniret nisi demeritum, etiam infirmiora nostra

Vnio Dei-
 tatis & hu-
 manitatis.

Naturæ hu-
 manæ dig-
 nitas.

Dignatio
 Dei ad ho-
 minem.

Limus.
Deus.

abundantiori gloria sublimare voluit, seseque maiestas illa contraxit, ut id quod melius habebat, id est, seipsum limo nostro coniungeret, ut in vna persona sibi inuicem vnirentur Deus & limus, maiestas & infirmitas, tanta sublimitas & tanta vilitas? Nihil enim Deo sublimius, & nihil limo vilius. Et tamen cum tanta dignatione Deus descendit in limum, cum tantaque dignitate limus ascendit in Deum, ut quicquid fecit Deus, limus fecisse dicatur: & quicquid limus pertulit, Deus pertulisse in illo dicatur. Quam ergo te fecit Deus o homo, ex his, quae pro te fecit, & quod pro te factus est agnosce, ut appareat tibi benignitas eius in humilitate. Quanto namque minorem se facit in humanitate, tanto maiorem se exhibuit in bonitate. Et quanto pro me vilior, tanto mihi charior est. Aduerte o homo, quia limus es, & non sis superbus: Et quia Deo coniunctus es, & non sis ingratus. Nemo namque nouit, nec noscere potest ad plenum, quid boni ad gratiam, quid congruentiae ad sapientiam, quid decoris ad gloriam, quid commodi ad salutem penes seipsam contineat huius venerandi mysterij, scilicet humanae redemptionis inscrutabilis altitudo. Ad hoc siquidem ars misericordiae beatitudinem Dei & miseriam hominis temperauit in vnitatem mediatoris, ut operante Sacramento vnitatis, per virtutem resurrectionis beatitudo miseriam absorbeat, mortemque vita glutiat, & totus homo glorificandus, in diuinæ consortium naturæ transeat. Nec sane quis amplius dubitet magnum aliquid in causa fuisse, quod maiestas tanta, *lucem inhabitans inaccessibilem*, de tam longinquo, in locum tam indignum, sua dignatione descendere dignaretur, & claritatem suam infirmis oculis temperans, voluit laterna quadam se induens, illo scilicet glorioso & ab omni labe purissimo corpore, quod suscepit, *exultauit ut gigas ad currendam viam*, & quærendam ouem centesimam, *que errauerat & perierat*. Mira quærentis Dei dignatio & sollicitudo, magna dignitas hominis sic quæsitæ, in qua si gloriari voluerit, non erit insipiens. Non quod aliquid esse videatur à seipso, sed quod eum tanti aestimauerit ipse qui fecit. Vnde dicit Apostolus: *Misit Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret, ut adoptionem filiorum reciperemus*. Nam adoptio est actus legitimus, per quem qui filius non est, pro filio habetur. Ad cuius similitudinem Deus nos adoptare dicitur in filios, cum ex gratuita bonitate sua nobis confert gratiam, per quam in æterna beatitudine ius acciperemus; quæ nulli creaturæ deberetur ex sua natura, sed est super omnem creaturam. Specialiter

1. Tim. 6.

Psal. 18.

Lucæ 15.

Galat. 4.

Adoptio filiorum.

cialiter autem nobis non competebat ratio: natura corrupta: quia
eramus natura filij iræ, in quantum originale peccatum, in nos per actū
 naturæ transfusum, excludit nos à regno Dei. Vnde proprie Pater ad-
 optat nos in filios per Filium, iuxta illud ad Galatas iam allegatū, quia
 Christus secundum hominem est causa meritoria nostræ gratiæ, qua
 adoptamur. Causa meritoria est causa media inter principale efficiens
 & effectum. De ratione namque adoptionis est, quod procedat per
 consensum filij naturalis, vt dicitur in Insti. de adopt. Si quis ne potis
 loco adoptat aliquem, filius consentire debet, ne eo inuito suus hæres
 agnoscat. Adoptat etiam Pater per Spiritum sanctum, in quantum
 scilicet dona gratiæ, quibus adoptamur, appropriatæ sunt ab ipso. Dici-
 tur enim ad Romanos: *Accepistis spiritum adoptionis*. Quæ nimirū
 adoptionis filiatio fuisset in homine etiam in statu innocentia, quia
 nec solum est hominum, sed etiam Angelorum, qui per naturam æter-
 nam hereditatem attingere non poterant, sed eis tantum conueniebat
 per gratiam. Vnde ad Iob dictum est: *Ubi eras cum me laudarent astra*
matutina, & iubilarent omnes filij Dei?

Ephes. 2.

Causa me-
ritoria.

Rom. 8.

Iob. 38.

*Condescensio humanitatis diuina vt fuerit ineffabilis, ac de
 ingratitudine, debitaque gratiarum actione*

Cap. VI.

Vis mihi det te fratrem meum sugentem ubera matris meæ
 &c. Aduentus Filij Dei in carne, & eius nomen, propheta
 reuelatione prænuñciata fuerunt, secundum Ambro-
 sium in Homilia super illud Euangelij, *Elizabeth Zacha-
 riaz impletum est tempus pariendi*, Isaiâ Propheta dicente;
 prout habetur in antiqua translatione: Reuelabitur enim Filius me-
 us Iesus cum his, qui cum eo iucundabuntur, qui relictæ sunt in annis
 quadringentis. Et erit post annos hos, & Filius meus Iesus morietur, &
 conuertetur sæculum. Videte fratres quantum fecit illa maiestas, &
 pro quolibet humanam naturam assumendo, & ingratos morte sua
 redimendo. *Nobis enim Filius Dei natus est, nobis datus est, & totus in*
 nostros vsus expensus est. Nam quasi saccum plenum misericordia Fi-
 lium suum Deus Pater misit in mundum. Saccum, inquam, in passio-
 ne confidendum, vt effundatur, quod in eo latet, pretium nostrum. Sac-
 cum, inquam, paruum, sed plenum: vt pote in quo habitat *omnis pleni-
 tudo diuinitatis corporaliter*. Quid enim nobis gloriosius, quam quod

Lucæ 21.

Natiuitas
Iesu dulcis
& mirabi-
lis.

Esaia 9.

Psal. 29.

Colo. 2.

B 4. nos